

Η. ΠΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.
 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 ρύς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 τραπεζοματῶν, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθιστ. F. DUBREUIL, μετάφρ.
 Σ Τ. — ΣΙΩΠΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΕΙΝ ΚΑΤΑ
 ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ (συνέχ.) ὑπὸ F. Caballero. — Η ΔΕ-
 ΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία A. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ —
 ΕΙΣ ΧΟΡΟΣ προσωποποιήσεων, διήγημα A. Δουμά.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προληρηστικά :

'Εν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
 'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

'Εχαιρέτισεν αὐτόν. (σελ. 170).

Δίαν προσεχῶς ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες τὴν πολύκροτον μυθιστορίαν

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

τοῦ περιωνύμου Ῥώσου IBAN ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ. Ἡ μυθιστορία αὕτη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη ἐν Πετρο-
 πόλει, ἐνεποίησε μεγίστην αἴσθησιν καὶ παρευθὺς μετεφράσθη εἰς πλείστας Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ εὐλόγως,
 διότι ἐν αὐτῇ μετ' ἀπαραμίλλου τέχνης ζωγραφίζονται σκηναὶ τοῦ ἐπαρχιακοῦ Ῥωσικοῦ βίου, θεωρεῖται δὲ ὡς τὸ
 μᾶλλον ἀξιοσημείωτον καὶ διακεκρυμένον ἔργον τοῦ IBAN ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΛΕ'

"Η ἀπόδρασις.

"Ας ἐπανεέλθωμεν ἤδη, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, εἰς ἐν τῶν κυριωτέρων προσώπων τῆς διηγήσεώς μας, ὅπερ βεβαίως δὲν ἐλησημονήσατε, καίτοι ἡ σειρά τῶν γεγονότων, τὰ ὅποια ἀνωτέρω διηγῆθημεν, μᾶς ἠνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψωμεν πρὸς στιγμήν αὐτό.

Ἐννοῶ τὸν Καπελοῦζον, ὅστις, μετὰ τὴν παντελῆ ἤτταν τῶν ἐπαναστατῶν, συνελήφθη καὶ ἐτέθη εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Φρουρίου.

Ἐγίνωσκε κατὰ βᾶθος, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, καὶ τὰ μᾶλλον ἀπόκρυφα μέρη τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς, ἐν ἧ ἦτο ἐγκαθειργμένος, καὶ, τῇ βοήθειᾳ τοῦ πιστοῦ του φίλου Κορζῦ, προσεπάθει νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του.

Τὸ Φρούριον ἦτο διηρημένον εἰς τρεῖς ὀροφάς, ἐξ ὧν ἡ τρίτη ἦτο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Σηκουάνα, ἐν ἧ ἦσαν ἐγκαθειργμένοι οἱ μᾶλλον βαρῦποινοὶ καταδικοὶ καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας εἰσέρρεον τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ.

Εἰς τὴν δευτέραν ὀροφὴν ἦσαν οἱ ἤττον βαρῦποινοὶ καὶ εἰς τὴν τρίτην οἱ ἐλαφρόποινοὶ.

Ὁ Καπελοῦζος δὲν ἠγνόει πάσας τὰς λεπτομερείας ταύτας.

Ἦτο ἐγκαθειργμένος εἰς τὴν τρίτην ὀροφὴν καὶ ἀνέπνεε τὴν δυσώδη καὶ μισματικὴν ἀτμόσφαιραν τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς του.

Καὶ ὁμῶς ἠλπίζε πάντοτε.

Καθ' ἐκάστην ἡμέραν τακτικῶς ἐπεσκέπτετο αὐτὸν ὁ δεσμοφύλαξ, φέρων αὐτῷ μέγα τεμάχιον ἄρτου καὶ ἐν ἀγγεῖον ὕδατος, ἔχαιρέτα αὐτὸν χωρὶς νὰ τῷ εἴπῃ λέξιν καὶ ἀπῆρχετο, ἀφίνων τὸν δυστυχῆ δεσμώτην βεβυθισμένον εἰς ἀπείρους συλλογισμούς.

Ὁ ἡμέτερος ἦρωὸς ἀνελογίζετο μετὰ θλίψεως τὴν θέσιν του.

Ἦ ἦττα τῶν βουργονδιανῶν ἦτο ἡ ἐντελής ἀπώλεια τῶν ἐλπίδων του.

Ἐπέπρωτο λοιπόν, ὁ ἀθάλιος ἐκεῖνος δοῦξ Ἰωάννης, ὃν ἤθελε νὰ εἰσαγάγῃ ἐν θριάμβῳ εἰς Παρισίους καὶ κατόπι νὰ προσφέρει αὐτόν, διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Ὀλιβιέρου, ὁλοκύτωμα εἰς τὰς ψυχὰς τῆς Αἰμέττης καὶ τοῦ Λουδοβίκου τῆς Αὐρηλίας, ἐπέπρωτο νὰ διαφύγῃ καὶ πάλιν τῶν χειρῶν του!

"Ὀχι, ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῇ.

"Ἀλλὰ πῶς;

"Ὅτε θὰ ἐξήρχετο τῶν φυλακῶν;

"Ἀλλὰ θὰ ἐξήρχετο ἄραγε;

Ὀὐχ ἦττον ἠλπίζεν ὅτι ἡμέραν τινὰ, τῇ βοήθειᾳ τοῦ Κορζῦ καὶ τινῶν ἄλλων φίλων του, θὰ ἐξήρχετο τῆς κατηραμένης ἐκεῖνης φυλακῆς.

"Ἀλλὰ πότε;

"Ἄλλως τε ὁ Ταννεγὺ Δουσατέλλος καὶ ὁ Ζουβενάλλης Δουρσὲν εἶχον ἐκδώσει αὐστηρὰς διαταγὰς περὶ ἐπιβλέψεως καὶ ἐπιτηρήσεως αὐτοῦ.

Καὶ θὰ ἤρχετο, φεῦ! ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἐβλεπεν εἰσερχόμενον ἐν τῇ εἰρκτῇ του τὸν διαδοχὸν αὐτοῦ μετὰ τοῦ βοηθοῦ του, κρατοῦντες ἀνά χεῖρας τὸν φοβερόν πέλεκυν! τότε πλέον τετέλεσται!

Φεῦ! ἡ ἰδέα αὕτη κατέτρωγε τὴν καρδίαν του.

Εἶχεν ἀνακοινώσει εἰς τὸν Κορζῦ τὴν τελευταίαν του θέλησιν. Ἐγίνωσκε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσιν τοῦ ἀνθρώπου του καὶ δὲν εἶχεν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἐξετέλει αὐτήν. Ὄθεν, ἀφοῦ κατέθηκεν εἰς μίαν τῶν Τραπεζῶν τὴν προῖκα τῆς Ζολάνδης, ἐσύστησεν αὐτῷ νὰ τὴν εἰσαγάγῃ εἰς τινα μονὴν, ὅπως ἀφιερῶσθ τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὸν Θεόν.

"Ἀλλὰ ν' ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ; Ν' ἀποθάνῃ με καρδίαν τεθλιμμένην καὶ τετραραγμένην, φοβούμενος διὰ τὸ μέλλον αὐτῆς;

Ν' ἀποθάνῃ με τὴν φοβερὰν καὶ ζηλότυπον ἰδέαν ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἐθυσίαζε τὴν νεότητά της, θὰ ἐνεταφιάζετο ζῶσα ἐντὸς μονῆς τινος, ἴσως ἡ καρδία της, ἡ τρυφερὰ καὶ μέχρι τοῦδε ἀμίαντος καὶ ἀσπίλος καρδία της, θὰ ἀνεσκίρτα ἀφνης καὶ θὰ ἀνεζήτει τὴν ἐλευθερίαν της;

Τούτου δὲ γενομένου, ὁ κόσμος διηνοίγετο ἐνώπιον τῆς Ζολάνδης μὲ ὅλα τὰ θέλητρα καὶ τὰς ἠδονὰς του.

Καὶ τίς εἶδε μὴ ἡ τρυφερὰ αὕτη καρδία, ἡ ἀθῶα αὕτη ψυχὴ, ζητοῦσα τὸ ἀγνωστον, παρεδίδοτο ἀφνης εἰς τὸν ἔρωτα;

"Ἡ Ζολάνδῃ ν' ἀγαπήσῃ! . . . νὰ δώσῃ τὴν καρδίαν της, μὲ τοὺς ἀνεκτιμήτους θησαυροὺς της, μὲ τὴν ἀσύγκριτον ἀθώτητα αὐτῆς, εἰς ἄλλον!

"Ἀχ!

Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην ὁ δυστυχὴς δεσμώτης διερρήγνυε τὸ στήθος αὐτοῦ διὰ τῶν ὀνύχων του, διαυλακίζόμεον ὑπὸ τοῦ αἵματος.

"Ἐπρεπε νὰ δραπετεύσῃ! . . . νὰ δραπετεύσῃ ἀνευ ἀναβολῆς! . . . νὰ δραπετεύσῃ προτοῦ ἡ ἀνεπανόρθωτος αὕτη συμφορὰ ἐδηλητηρίαζε τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου του! . . .

Νὰ δραπετεύσῃ! . . . Ἀλλὰ πῶς!

Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ δραπετεύσῃ ἐκ τοῦ βᾶθους τῆς σκοτεινῆς ἐκεῖνης φυλακῆς;

Τὸ ἐγνώριζε καλῶς αὐτός, ὅστις πολλὰκις εἰσῆλθε καὶ εἰς αὐτὰ τὰ κάτεργα, ζητῶν τοὺς διὰ τὸ ἰκρίωμα καταδικούς.

Καὶ τότε, εἰς τοιαύτην τρομερὰν ἰδέαν, ἐξέβλαλλε βαθεῖς στεναγμούς καὶ δάκρυα κατέκλυζον τοὺς ὀφθαλμούς του.

Εἶτα δὲ ἐσιώπη· καὶ δὲν ἤκούετο ἐν τῇ εἰρκτῇ ἐκεῖνῃ ἄλλο τι πλέον εἰ μὴ ἡ ὑπόκωφος βοὴ τοῦ ποταμοῦ εἰσρέοντος καὶ κατατρώγοντος βραδείως τοὺς τοίχους. . . .

Οὕτω παρήρχοντο αἱ ἡμέραι.

Ὁ δεσμοφύλαξ, πάντοτε σιωπῶν, ἔφερον αὐτῷ τακτικῶς μερίδα ἄρτου καὶ ὀλίγον ὕδωρ.

Καὶ δὲν ἐγίνωσκε τι περὶ τοῦ Κορζῦ ὁ δυστυχὴς δεσμώτης!

Ὁ Καπελοῦζος, ὁ γενναῖος καὶ εὐρωστος οὗτος ἀνὴρ ἢ ὀξεία αὕτη διάνοια, καταβεβλημένος, περίλυπος καὶ ἀνήσυχος διὰ τὴν τύχην τῆς Ζολάνδης, ὠμοίαζεν ἤδη πρὸς εὐθήην.

Δὲν ἐσκέπτετο πλέον ἠπόροι μόνον πῶς μέχρι τοῦδε ὁ τοποτηρητὴς τῶν Παρισίων δὲν εἶχε διαταξεί νὰ ὀδηγήσωσιν αὐτὸν εἰς τὸ ἰκρίωμα.

Ἡμέραν τινὰ βήματα ἀντήχησαν ἐπὶ τῶν βαθμιδῶν τῆς κλίμακος.

Τὰ βήματα ταῦτα δὲν ἦσαν τοῦ δεσμοφύλακος.

Ἡ θύρα τῆς εἰρκτῆς ἠνεόχθη ἐλαφρῶς καὶ ἀνθρωπὸς τις ἐνεφανίσθη, κρατῶν ἀνά χεῖρας φανόν.

Ὁ Καπελοῦζος ἐμεινεν ἀκίνητος.

Ὁ ἀνθρωπὸς ὕψωσε τὸν φανόν, ζητῶν τὸν δεσμώτην.

Ἐπὶ τέλους εἶδεν αὐτὸν συνεσπειρωμένον ἐν τινὶ γωνίᾳ ἀκίνητον καὶ ὠχρόν.

Ὁ ἀνθρωπὸς ἔτρεψε πρὸς αὐτόν.

— Κύριε! . . . κύριε! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς τρομούσης εἰμ' ἐγώ! . . . Δέν με γνωρίζεις;

Εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ἐκεῖνης ὁ Καπελοῦζος ἀνεσκίρτησε καὶ ἐγερεθεὶς παρετήρησε τὸν ἀνθρωπὸν, ὅστις πρὸς ὀλίγου τῷ ὁμίλησεν.

— Κορζῦ! . . . Κορζῦ! . . . Ἀχ! Θεέ μου! ἀνέκραξε στεναζῶν καὶ πίπτων εἰς τὰς ἀγκαλάς αὐτοῦ.

— Πτωχέ μου κύριε! . . .

Ὁ Καπελοῦζος ἔλαβε διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν τοῦ Κορζῦ καὶ ἤσπαζετο αὐτὸν ἀδιακόπως.

— Τέλος πάντων! ἔλεγε μετὰ φωνῆς διακεκομένης, τέλος πάντων! . . . εἶσαι σὺ! . . . ἦλθες! . . . κ' ἐγὼ ἀδίκως σὲ κατηγόρουν! . . . ἀδίκως σὲ κατηρώμην! . . . τὸ ἐννοεῖς; . . . Ἦλθε στιγμή, κατὰ τὴν ὁποῖαν εἶπον: "ὦ! αὐτὸς ὁ ἀθλιός, Κορζῦ! . . . ἂν τὸν ἐπανιδῶ . . . θὰ τὸν φονεύσω! . . ."

"Ἀλλὰ θὰ με συγχωρήσῃς, δὲν εἶναι ἀληθές; Εἰπέ ὅτι με συγχωρεῖς. . . εἰμαι ἐλεεινός, τὸ βλέπεις . . . Ὑπέφερα τόσα, Κορζῦ! . . . Ἀλλὰ τέλος πάντων ἦλθες! . . . Ἀχ! εἰμαι βέβαιος ὅτι σὺ μόνος θὰ με παρηγορήσῃς!

Ὁ Κορζῦ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ὅπως ἀπομάσῃ τὰ δάκρυα του.

— Ἄκουσε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, πρέπει πρῶτον νὰ μου ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ δεῖξῃς γενναϊότητα.

— ὦ! τὸ ὀρκίζομαι! . . . Ἀλλὰ πρῶτον ἀπὸ ὅλα, εἰπέ μοι τί γίνεται ἡ Ζολάνδῃ; Εἶνε ἐξησφαλισμένη; . . . Τί σου εἶπε; . . . τί τῆς ἀπήντησες; . . . Λέγε, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! . . . Βλέπεις ὅτι ἀποθνήσκω!

— Ἀχ! πτωχέ μου κύριε! ἐψιθύρισεν ὁ Κορζῦ δακρῶν.

Ὁ Καπελοῦζος ἀνεσκίρτησεν:

— Τί; ἀπέθανεν;

— Ὀχι.

— Ἀχ!

Καὶ ὁ δυστυχὴς ἀνέπνευσεν.

— Τότε ; επανέλαβεν άνυπομόνως.
— 'Εχάθη.
'Ο Καπελούζος εξέβαλε άγρίαν ώρυγήν.
— 'Εχάθη ;
— Ναι, κύριε.
— Ψεύδεται !
— Κύριε !
— Ψεύδεται ! είνε άδύνατον !
— Σοί όρκιζομαι . . .
— 'Οχι ! . . . απέθανε ! . . . και δέν θέλεις να μου τό ειπής ! . . .
— Σοί όρκιζομαι εις τόν Χριστόν ότι έχάθη . . . Πιστεύεις τώρα ;
'Ο Καπελούζος έσιώπησεν.
— 'Εχάθη ! ειπε μετά τινα στιγμήν, κτυπών διά τών χειρών του τό μέτωπον, έχάθη ! Και δέν θά την επανίδω πλέον ποτέ ! ποτέ ! ποτέ ! . . .
— Κύριε, τί έόλμησε να ειπή ό Κορζύ, θέλεις να μ' άκούσης ;
— Ναι . . . ναι . . . 'Ω ! έχάθη ! ω ! . . .
Και επκνέπεσεν επί τής γής, στηρίζας τούς άγκώνας επί τών γονάτων και τήν κεφαλήν επί τών χειρών του και προςήλωσε τό βλέμμα επί του Κορζύ.

"Επεται συνέχεια.

Σ. Τ.

ΣΙΩΠΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΕΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΥΠΟ

FERNAN CABALLERO

Συντέγεια· ίδε προηγούμενον φύλλον.

Ε'

Γραμμάτιον καταλύσεως.

'Οπως άνωτέρω ειπομεν, τό φώς του παρόντος αιώνος δέν ειχεν εισχωρήσει άκόμη έν τῷ μικρῷ τούτῳ Ισπανικῷ χωρίῳ, τῷ γοθικῷ, παλαιῷ χριστιανικῷ, ὅπερ ὅμως ἦτο φαιδρότατον και ειρηνικώτατον, ἀπήστραπτε δὲ ἐκ τῆς λάμψεως τῆς 'Εκκλησίας και τοῦ ἡλίου. 'Εν τῷ μέσῳ τῶν ἀρμονιῶν, ἄστινας θά περιγράψωμεν, οὔτε αἱ πολιτικαὶ δημηγορίαι, οὔτε τὰ πατριωτικά θούρια ἠκούσθησαν. Οὐδεμίαν ιδεάν ειχεν ἀκόμη τῆς ἐκουσίας στρατολογίας, ἣτις σκοπεῖ νὰ πορευθῆ τις εἰς τὸν στρατόνα, και νὰ ἐνδυθῆ ἐν ἀμυπέγονον, οὔτε κατενόει τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἐνδύεται τις τὴν στολὴν. 'Οπόση λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων τῆς Κοιλάδος τῆς Εἰρήνης, ὅτε εἶδον ἐσπέραν τινὰ ὄμιλον ἀνθρώπων, ἀποτελούμενον ἐκ χωρικῶν και στρατιωτῶν, νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ χωρίον και νὰ κραυγάζη φρενητιωδῶς : « Ζήτω ἡ 'Ελευθερία ! »

Οἱ κάτοικοι τῆς Κοιλάδος τῆς Εἰρήνης κατεπλάγησαν βλέποντες τὸν ὄμιλον αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ἐνόπλων, κεκονιαμένων, και ἀκούοντες τὴν παραδοξὸν δι' αὐτοῦς κραυγὴν. Μετ' ὀλίγον διεδόθη ὅτι ἦσαν κατὰδικοι, δραπετεύσαντες ἐκ τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ φυλακῶν, και οἵτινες ἀπεμκρύνοντο εἰς τὰ ὄρη, ψάλλοντες τὴν ἐπανακτηθεῖσαν αὐτῶν ἐλευθερίαν. 'Η φρί-

κη ὑπῆρξε γενικὴ, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ πνεύματα κηθούχασαν, μέχρις ὅτου ἤκουσαν τὸν σοβαρὸν θόρυβον τοῦ τυμπάνου, και εἶδον κατερχομένους ἐκ τῆς πλευρᾶς βουνοῦ τινος σῶμα στρατιωτῶν, βαδίζόντων ἐν τάξει και δι' ἐροῦθμου βήματος.

'Ορεῖλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ λαὸς ἔχει διά τούς στρατιώτας, οἵτινες ἐξέρχονται ἐκ τῶν κόλπων του, βθεῖαν συμπάθειαν, εἰς τὴν ἐναῦται ὁ θαυμασμὸς και αἰσθημὰ τι οἴκτου. Θεωροῦσιν αὐτοὺς ὡς θύματα προωρισμένα ἀναμφιβόλως δι' ἱερὰν αἰτίαν, τὴν τῆς θρησκείας, τῆς βασιλείας και τῆς ἀνεξαρτησίας· θά ἐλέγομεν δὲ τῆς 'Εθνικῆς ἀνεξαρτησίας και οὐχί τῆς ἀτομικῆς.

'Επὶ τῇ ἀφίξει τοῦ σώματος τούτου τὸ πᾶν ἐξηγήθη. 'Ελέγετο ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ — ἀλλ' οὐδὲν ἐγνώριζον ἐν τῇ Κοιλάδι τῆς Εἰρήνης — ὅτι ὑπῆρχεν εἰς τὰ ὄρη συμμορία τις φιλοταρχῶν, και ἐπέμπετο πρὸς καταδιώξιν αὐτῶν στρατιωτικόν τι ἀπόσπασμα, συγκείμενον ἐξ ἔθνοφυλάκων και τακτικῶν στρατιωτῶν. Οἱ εἰσελθόντες ἀπετέλουν τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν, ἐπὶ τῇ θορυβωδεστάτῃ δ' αὐτῶν ἀριζοῖ ἐφροβήθησαν ἐν τῷ χωρίῳ, ἀλλ' ὅτ' ἐν ἐδόθησαν αἱ δέουσαι ἐξηγήσεις πάντες κηθούχασαν

Τὸ ἀπόσπασμα διετάχθη νὰ διημερεύσῃ ἐν τῇ Κοιλάδι τῆς Εἰρήνης. Διωκεῖτο πρὸ ἐνός λοχαγοῦ, ὅστις διέμεινεν ἐν τῇ οἰκίᾳ χήρας τινος πλουσίου και ἐντίμου γεωργοῦ. 'Η χήρα αὕτη ειχεν υἱόν, ὅστις ἐξηκολούθει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς του, χωρὶς οὐδὲν νὰ μεταβάλλῃ ἐκ τῶν ἀρχῶν ἐκείνων, αἵτινες ἐπλούτισαν τοὺς προγόνους του, και μίαν θυγατέρα δεκαεπταετῆ, ἣτις ἦτο ὁ ἀστὴρ τῆς σελήνης και ἐναρέτου ταύτης οἰκογενείας.

'Ο λοχαγός, ὁ ὁποῖος ἐκκαλεῖτο δὸν 'Ανδρέας Πενάλτα, ἦτο ἀρετὰ καλοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀλλὰ χαρκτηῆρος μελαγχολικοῦ, προξενηθέντος ἐκ τῶν πολλῶν πικριῶν, ἄς τινος ἀπήνητησεν ἐν τῷ σταδίῳ του, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἦτο δυστυχῶς σπάνιον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῶν ταραχῶν και τῶν ἐπαναστάσεων.

'Η γλυκεῖα οὐχ ἦττον ἀτμόσφαιρα τῆς ειρηνικῆς ταύτης κατοικίας· ἐπέδρασεν εὐτυχῶς ἐπὶ τοῦ ἀθύμου τούτου και ὑπερηφάνου πνεύματος. Συνεπάθησεν εἰς τὴν νεανίδα ταύτην, ἣτις ἦτο τὸ εἶδωλον τῆς οἰκογενείας και τὸ καύχημα τοῦ χωρίου, κατεῖχε δὲ ὅλα τὰ θέλητρα τῆς νεότητος και τῆς ἀθωότητος, ἠγγυζτο δὲ εὐτυχίαν, τὴν ὁποῖαν ὑπόσχεται ἡ ἀρετὴ και ἡ εὐζωία, ἦν ἐξησφάλιζον τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης. Τὸ τελευταῖον τοῦτο μάλιστα ἔπρεπε νὰ δελεᾶσῃ στρατιωτικόν, και ἀνθρωπον, ὅστις ειχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ κατέχῃ θέσιν διακεκριμένην και ὁ ὁποῖος ἠμποδίσθη πάντοτε ὑπὸ τῶν περιστάσεων.

'Ο Πενάλτα μετ' τὴν λαμπρὰν στρατιωτικὴν στολὴν του — τὸ μόνον ὅπερ κέκηνται συνήθως οἱ ἀξιωματικοί — και τὸ σεβαστὸν ὕφος του, ὡς ἔλεγον οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, εἴλκυσε τὸν θαυμασμὸν ὅλων, πρὸ πάντων δὲ τῶν φιλοξενούντων

αὐτόν. Καθ' ἣν ἡμέραν ὄθεν ἐζήτησε παρὰ τῆς δόνας Μαρσιάννας τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς αὐτῆς Ροζαλίας ἡ καλὴ χήρα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὴν χαρὰν τῆς. 'Η γλυκεῖα νεῖς, βλέπουσα τὴν μητέρα τῆς χαιρούσαν ἐχάρα και αὕτη. Οἱ οἰκετοὶ και αἱ γείτονες συνεφώνησαν ὁ υἱὸς μόνον τῆς χήρας δυσηρεστήθη και ἀντέστη εἰς τὴν γενικὴν αὐτῶν θέλησιν. 'Εξήγησεν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι ἡ περιουσία των συνίστατο εἰς κτήματα και πρὸ πάντων εἰς πολυάριθμα ποιμνία, ἄτινα θά ἠυδοκίμουν ἐν ἔμμενον ἡνωμένα, ἀλλ' ἐάν τις τῆς οἰκογενείας ἀπεσύρετο, λαμβάνων τὸ μερίδιόν του, θά ἐζημιούντο πάντες. 'Απέδειξε δι' ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων ὅτι ἡ ἀδελφὴ του ἔπρεπε νὰ ὑπανδρευθῆ κάποιον τοῦ χωρίου, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ τόπου ἐνθα ἀνετράφη και εἰς ὃν προγονικῶς ἐζήσαν πάντες εὐτυχεῖς, ἀγαπώμενοι και ὑποληπτόμενοι. 'Αλλ' οὐδὲν τῶν ὀρθῶν τούτων ἐπιχειρημάτων κατώρθωσε νὰ καταπάσῃ τὰ ὄνειροπολήματα τῆς δόνας Μαρσιάννας, ἣτις ἔβλεπε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ λαμπρὸν μέλλον τῆς θυγατρὸς τῆς Ροζαλίας. 'Η ἐπίμονος ἀντίστασις τοῦ υἱοῦ τῆς εἰς οὐδὲν ἄλλο ὠφέλησεν ἢ εἰς τὸ νὰ ἐρεθίσῃ τὴν καλὴν αὐτὴν γυναῖκα, ἣτις ἔδωκε πέρας εἰς τὴν συζήτησιν λέγουσα τῷ υἱῷ τῆς ὅτι ἀνθίσταται διά νὰ κατέχῃ αὐτὸς ἀπασαν τὴν περιουσίαν. Παρὰ τὴν ἀδικον αὐτὴν παρατήρησιν, ὁ νεὸς ἐπέμεινε νὰ καταπολεμῇ ἀπροκαλύπτως τὸ συνοικέσιον τῆς ἀδελφῆς του, εἰς τρόπον ὥστε ἡ μήτηρ του, ἐρεθιζομένη ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ υἱοῦ τῆς και ὠθουμένη ἐκ τῆς προτιμήσεως ἣν ειχε διά τὴν κόρην τῆς, διεκήρυξεν ὅτι δὲν θά χωρισθῆ αὐτῆς και ὅτι θά τὴν ἀκολουθήσῃ πανταχοῦ.

'Η ἀπόφασις αὕτη τῆς ἀξίας χήρας δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ εἶναι εὐάρεστος τῷ λοχαγῷ, ὅστις τὴν ἀπέδεχθη προθύμως και τὴν ὑπετήριξεν εὐθύμως. Οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν μετ' ὀλίγον και ἡ νέκ οἰκογένεια ἀνεχώρησε.

Οἱ σύζυγοι ἐζήσαν ἐπτὰ ἔτη ἐν εἰρήνῃ, χάρις εἰς τὸν ἀγγελικὸν χαρακτήρα τῆς μητρὸς και τῆς κόρης· αἵτινες οὐδεμίαν ἀξίωσιν ειχον, περιοριζόμεναι ἐν τῷ στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ. Αἱ δύο αὗται γυναῖκες ἐθαύμαζον μόνον τὸν λοχαγόν, προαχθέντα εἰς ταγματάρχην, και ἐλάτρευον τὰ τρία τέκνα, ἄτινα ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ γάμου. 'Εκτὸς τούτου ἦσαν ὀλιγαρκέσταται και ὑπέκυπτον καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ ταγματάρχου Πενάλτα, πρὸ τῆς θελήσεως τοῦ ὁποῖου ἐξευηδενίζετο ἡ τῶν δύο γυναικῶν.

Θλιβερός κόσμος οὗτος ἐν τῷ ὁποίῳ, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τις κοινωνικὴν τινα θέσιν, ὀφείλει νὰ τὴν κατακτήσῃ, και διὰ νὰ τὴν διατηρήσῃ ἔχει ἀνάγκην νὰ ὠχυρωθῆ ἐν αὐτῇ ! 'Ασθενὴς και πτωχὴ ἀνθρωπότης, ἣτις ὑποτάσσει τὸν ἀνθρωπον ὅστις ταπεινοῦται, και δοξάζει τὸν αὐθάδη ὅστις ὑπερηφανεύεται ! Τὸ θέμα αὐτὸ μᾶς δεικνύει τὴν ἀνθρωπίνην μηδαμινότητά μας, και ἐπαρκεῖ ἵνα μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ ἐπιθυμῶμεν τὴν ὑπερτάτην δικαιοσύνην, τὴν

ὅποιαν οὐδεμία λάμπει δύναται νὰ θαμβώσῃ καὶ διὰ τὴν ὅποιαν οὐδεμία σκοτία εἶναι ἀδιόρατος.

Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ διὰ τὰ δύο αὐτὰς γυναῖκας ἦσαν μετριόφρονες καὶ περδεύοντο πάντα, ταπεινὰ καὶ ὑπεχώρουν εἰς πάντα, ἀγαθὰ καὶ συνεμορφοῦντο πρὸς πάντα, ἀντὶ δὲ αἱ ἀρεταὶ τῶν αὐτῶν ἐκτιμηθῶσιν ὡς οἱ πολυτιμότεροι καὶ ἐντελέστεροι μαργαρίται μεταξὺ τῶν γυναικῶν κοσμημάτων, δὲν ταῖς ἐχρησίμευσαν ἢ νὰ παρατηρῶσι πόσον ἀδύνατοι καὶ ἀδρανεῖς ἦσαν, καὶ νὰ ἀφοσιωθῶσι πρὸς ἐκεῖνον οὐτινος τὴν ὑπεροψίαν καὶ τὸν δεσποτισμὸν ἠὲ χαριστοῦντο νὰ σέβωνται.

Ὁ δὸν Ἀνδρέας Πενάλτα, ὅστις ἦτο εἰς ἄκρον φίλαυτος καὶ ἐπεθύμει σφοδρὰ νὰ ἐκλαμβάνεταί ὡς ἀνθρώπου προτερημάτων, μετεχειρίζετο τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν πενήθειάν του μετὰ προσοχῆς καὶ στοργῆς πρὸ τῶν ξένων, καί, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι, ἔκαμνε τὸν *καλὸν περίγρηπα*, δηλαδὴ κατεδέχετο νὰ κατέλθῃ εὐμενῶς μέχρι τῆς τάξεως ἐκείνων, αἵτινες ἔκλινον πρὸ αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐν τῇ οἰκιακῇ ζωῇ ἀνελάμβανε τὴν ὑπεροψίαν του, τὰς μεταχειρίζετο μεθ' ὑπερηφάνιας καὶ μεθ' ὑπερτάτης περιφρονήσεως.

Αἱ ἀδεξιότητες ἢ αἱ ἀνοησίαι, ἃς ἡ Ροζαλία διέπραττεν ἐν ταῖς ἐπισκέψεσι, τὸν ἐκίνοῦν εἰς ἀγανάκτησιν. Εἶναι εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃ τις ὅτι ἡ πτωχὴ νεαρὰ γυνή, ἀνατραφεῖσα εἰς χωρίον, οὐδὲν ἐγνώριζεν ἐκ τῶν ἔξεων καὶ τῶν τρόπων τῶν πόλεων, οὔτε ἐνεδύετο μετὰ κομψότητος, οὔτε ἔμενε τρεῖς ἢ ἔξ ὥρας ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ καλλωπισμοῦ. Δὲν ἔψαλλε, δὲν ἐχόρευε, δὲν ἔπαιζε κλειδοκῦμβαλον καὶ ἡ ἄφρων φιλαυτία τοῦ συζύγου της, προσδαλλομένη δι' ὅλα αὐτὰ, διέτύπωσε, διὰ νὰ ἀποδεικνύῃ τὴν δυσθυμίαν του, φράσιν τινὰ, δι' ἣς προσέβαλε καὶ ἐταπεινῶν τὴν πτωχὴν σύζυγόν του· τῇ ἐπαναλάμβανε ἀκαταπαύστως: *Δὲν ἔξερεις τίποτε!*

Ὑπάρχουσι δύο πράγματα ἐναντίον τῶν ὁποίων ὁ ἄδικος καὶ κακόβουλος δεσποτισμὸς οὐδὲν ἰσχύει· ὁ σιδήρος, ὅστις ἀνθίσταται πάντοτε, ἰσοδυναμεῖ τῷ βρούλῳ ὅπερ ὑποχωρεῖ ἀκαταπαύστως. Ἐνεκα τούτου ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ὑπῆρχε πάντοτε ἐντελής εἰρήνη· καθ' ὅσον ὁ δεσποτισμὸς ὅστις τὴν διηθῆνε δὲν συνήντα ἢ βρούλα εὐκαμπτα καὶ ἀσθενῆ. Ἡ θέλησις τοῦ δεσπότητος διήρχετο ἐπὶ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς ὡς ἡ θύελλα ἐπὶ πεδιαδὸς ἀδένδρου. Ἡ παιδιὰ αὐτῆ οὔτε ἀγνος οὔτε ἐρημος ἦτο, ἀλλὰ κεκαλυμμένη διὰ γλυκειὰς καὶ δροσερὰς χλόης.

¶

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν αἱ σχέσεις τῆς δόνα Μαρριάννας μετὰ τοῦ υἱοῦ της ἐδεινούοντο καθ' ἑκάστην. Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ εὐπειθὴς πάντοτε πρὸς τὸν γαμβρόν της, δὲν παρεδέχετο τοὺς λογαριασμοὺς ἃς τῇ ἐπέμπεν ὁ υἱὸς της, ὅστις ἐξηκολούθησε νὰ διαχειρίζεται τὴν τῆς μητρὸς του περιουσίαν, ἥτις ἔμενε ἠνωμένη μετὰ τῆς

ιδιότητος του. Συμμορφουμένη ὅθεν τῇ γνώμῃ καὶ ταῖς συμβουλαῖς τοῦ δὸν Ἀνδρέα, ἀπερῆσαι, κατόπι μεγάλης ἐριδος, νὰ ἀπικτήσῃ τὸ μεριδίον της. Τοῦτο ἐγένετο ὀλίγον μετὰ τὴν εἰς τὴν πόλιν Μ... ἀφίξιν τῆς οἰκογενείας. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἠὲ χαρίστησε πάντας, καὶ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἀνεκούφισθη μεγάλως, ἐλπίζουσα ὅτι εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ παρουσιαζέτο αἰτία τις δυσαρρεσκείας μεταξὺ αὐτῆς, τοῦ υἱοῦ της καὶ τοῦ γαμβροῦ της.

Πρῶταν τινα μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς γράϊας ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ὑπάλληλός τις τοῦ συμβολαιογράφου καὶ πληρεξουσίου τοῦ υἱοῦ της, παρουσιάσθη πρὸς τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα κομίζων αὐτῇ μεγάλην χρηματικὴν ποσότητα, τὴν τελευταίαν ὅσιν τῆς ἐκποιθήσει κτηματικῆς περιουσίας της. Ἡ δόνα Μαρριάννα ἔδωκε τὴν ἀπικτιυμένην ἐξόφλησιν καὶ καθήσασα πλησίον τῆς θυγατρὸς της ἐξέφραζε τὴν χαρὰν της διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκβάσι τῆς ὑποθέσεως, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ πρωτότοκος τῶν ἐγγόνων της ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ σχολείου. Τὸ παιδίον, φαιδρόν, ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του τὸ τετράδιον τῆς καλλιγραφίας του ἵνα τὸ δείξῃ εἰς τὴν μάμμην του. Αὕτη ἔλαβεν αὐτὸ μετὰ προθυμίας καὶ εὐχαριστήσεως, τὴν ὅποιαν διήγειρεν εἰς αὐτὴν πᾶν ὅ,τι ἐπραττοῦν οἱ ἐγγονοὶ της, καὶ ἀέγνωσε τὸ ὡς δείγμα γραφῆς ἐντυπον ἀξίωμα ἐν τῷ πρώτῳ φύλλῳ, ὅπερ ἐπανελαμβάνετο εἰς ἑκάστην γραμμὴν ἀντιγραμμένον παρὰ τοῦ παιδίου: *Μὴ μεριμνᾷς διὰ τὴν αὐριον, δὲν εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἴδῃς.*

Ἡ Μαρριάννα διεξῆλθε τὰς γραμμάς πάσας ἐπιδοκιμαζούσα, καὶ εἶπεν εἰς τὸ παιδίον:

— Μικρὲ μου Ἀνδρέα, ἐπαναλαμβάνεις τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

— Ναί, μάμμη, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, ὅλαί αἱ γραμμαὶ λέγουσι τὸ αὐτὸ ὡς τὸ παραδειγμα, ἐκτὸς τῆς τελευταίας.

Ἡ μάμμη ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς της καὶ ἀέγνωσε: *Ἐγράφη παρὰ τοῦ Ἀνδρέα Πενάλτα, τὴν 20 Μαρτίου 1840.*

— Τέκνον μου, εἶπεν ἡ Μαρριάννα σήμερὸν δὲν ἔχομεν 20 τοῦ μηνός, ἀλλὰ 19, τοῦ ἀγίου Προκοπίου.

Τὸ παιδίον ἤρξατο νὰ γελάει καὶ ἀπεκρίθη:

— Ἐχεις δίκαιον, ἔκαμ λάθος, ἀλλὰ δὲν βλάπτει. Ἄ; ὑποθέσωμεν ὅτι ἐγράφη αὐριον.

— Λησμονεῖς πόσον ταχέως τὰ ἀποφθέγματα τὰ ὁποῖα γράφεις; ἀπεκρίθη ἡ μάμμη του. Δὲν ἐγράψες:

«*Μὴ μεριμνᾷς διὰ τὴν αὐριον δὲν εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἴδῃς.*»

— Καλά, θὰ τὸ διορθώσω, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, ὅπερ ἔλαβε τὸ τετράδιον καὶ ἀπῆλθε τρέχων. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐπέστρεψε καὶ τὸ ἔδειξεν εἰς τὴν μάμμην του.

— Τέκνον μου, ἀνέκραξε πάραυτα ἡ γράϊα, διατὶ τὸ ἐδιορθώσες δι' ἐρυθρὰς μελάνης; Θεέ μου! Νομίζει τις ὅτι ἐγράψες τὴν ἡμερομηνίαν δι' αἵματος!

— Ἡ ἐρυθρὰ μελάνη ἦτο ἐν τῷ γρα-

φείῳ τοῦ πατρός μου καὶ ἦτο ὄραιότη, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

— Καὶ ἐγὼ τὴν εὐρίσκω ἀσχημοτάτην, εἶπεν ἡ μήτηρ· διότι διακρίνεται πολὺ ἡ διορθώσις. Σχίσε το, παιδί μου, καὶ αὐριον, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θὰ γράψῃς ἄλλην σελίδα διὰ τὴν μάμμην σου.

— Ὁλί, ὄχι, εἶπεν αὕτη, Αὐτὴν ἐγράψες δι' ἐμέ, καὶ με διδάσκεις καλὸν καὶ ἀγιον μάθημα δι' αὐτῆς, ὅτι ὀφείλομεν δηλαδὴ πάντοτε νὰ ἤμεθα ἔτοιμοι διὰ τὸν θάνατον, ὅστις μᾶς φέρει πρὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ ὑπερτάτου κριτοῦ τῶν ψυχῶν. Θέλω νὰ τὴν φυλάξω ὡς προσφιλεῖ ἀνάμνησιν καὶ ὡς κληὴν συμβουλήν. Ἄκουσε, προσέθεσε λαμβάνουσα ἐκ τῆς τραπέζης δρᾶκα χρυσῶν νομισμάτων, εἶμαι τόσον εὐχαριστημένη διὰ τὴν ἐπιμέλειάν σου καὶ δι' αὐτὴν τὴν σελίδα ἢ ὅποια μοι τὸ ἀποδεικνύει, ὥστε σοὶ προουρίζω τὸ χρηματικὸν αὐτὸ ποσόν, τὸ ὅποτον θὰ σοὶ ἀνήκῃ μετὰ τὸν θάνατόν μου. Καὶ διὰ νὰ τὸ γνωρίζωσι θὰ γράψω τὴν θέλησίν μου εἰς τὸ τέλος τῆς σελίδος αὐτῆς καὶ θὰ τυλίξω τὸν χρυσὸν αὐτὸν ἐν αὐτῇ.

Ἡ καλὴ γυνὴ ἔλαβε τὴν γραφίδα δι' ἣς εἶχε κάμει τὴν ἐξόφλησιν, καὶ ἐγράψεν εἰς τὸ τέλος τῆς σελίδος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου: *Ἡ Μαρριάννα Περὲξ ἀφίρει τῷ πρωτότῳ ἐγγόνῳ της τὴν ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ χρηματικὴν ποσότητα ὡς ἀνάμνησιν.*

Μετὰ ταῦτα περιετύλιξε τὰ χρυσὰ νομίσματα διὰ τοῦ χάρτου, τὰ ἐναπέθεσε μετὰ τῶν ἄλλων εἰς κιβωτιδίον τι ὅπερ ἔκλεισε καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἦτο ἡ αὐτὴ ἐκείνη νύξ καθ' ἣν διεπράχθη ἐπὶ τῆς πτωχῆς γυναικὸς ἡ φρικτὴ δολοφονία, τὴν ὅποιαν ἀναφέραμεν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος διηγήματος. Διηγῆθημεν τὴν θλίψιν τὴν ὅποιαν προῦξένησεν ἡ καταστροφὴ αὕτη εἰς τὴν πτωχὴν Ροζαλίαν καὶ τὴν βθεῖαν ἐντύπωσιν τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη ὁ σύζυγος, ὅστις ἀναμφίβολως μετενόησε τότε διὰ τὴν πικρὰν ζωὴν ἣν παρεῖχεν εἰς τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο θῦμα.

Τὴν δολοφονίαν ἐπηκολούθησεν ἡ σημαντικὴ κλοπὴ τῶν χρημάτων τῆς γράϊας ὅπερ ἐπέφερε τὴν ἐλάττωσιν τῆς περιουσίας τῆς οἰκογενείας. Οὐδὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπνεύρωσι τὸ μυστήριον δὲ ὅπερ περιέβαλε τὸ τόλμημα ἐκεῖνο, μεθ' ὅλας τὰς ἀνακρίσεις καὶ ἐρεῦνας, ἔσχεν ἀποτελέσμα τὴν μετοικησιν τῆς οἰκογενείας, ὅπερ ἤδη εἶπομεν, καὶ τὴν ὅποιαν ἐζήτησε πρῶτος ὁ Ἀνδρέας Πενάλτα.

Ἐπεται τὸ τέλος.

Τρίγκουλος

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΞΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Καὶ τῶρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Κουέλος, στρεφόμεθα πρὸς ὑμᾶς, ὅπως σᾶς ἐπαναλάβωμεν: σῶσταί μᾶς, Μεγαλειότατε,

ἢ μᾶλλον σωθῆτε, διότι, ἐὰν ἡμεῖς πέσωμεν, ὑμεῖς ἀποθνήσκετε· αὐριον ὁ κύριος Γκίτζης θέλει ἔλθει εἰς τὸ Λουβρον νὰ αἰτήσῃ παρ' ὑμῶν, ὅπως διορίσῃτε ἀρχηγὸν τῆς Ἐνώσεως, ὑμεῖς δὲ θέλετε διορίσει τὸν δούκκα δ' Ἀνζιού, ὡς ὑπεσχέθητε αὐτῷ, καὶ τότε, ἅμα οὗτος διορισθῆ ἀρχηγὸς τῆς Ἐνώσεως, δηλαδὴ ἅμα ὡς τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς ἑκατοντάκις χιλίων Παρισίων, ἐξηρησιμμένων ὑπὸ τῶν ὀργίων ταύτης τῆς νυκτός, θέλει μεταχειρισθῆ ὑμᾶς κατ' ἰδίαν αὐτοῦ βούλησιν.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τῆς ἐσχάτης ἀποράσεως, θὰ ἦσθε διατεθειμένοι νὰ με βοηθήσητε;

— Ναί, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθησαν οἱ νέοι ὁμοφώνως.

— Ἀρκεῖ ὁμως, Μεγαλειότατε, προσέθετο ὁ δ' Ἐπερών, νὰ μοι δώσητε καιρὸν ν' ἀντικαταστήσω τὰ ἐνδύματά μου.

— Ὑπάγε εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιόν μου, Δ' Ἐπερών, ὁ θεὸς θεράπων μου θέλει σοὶ χορηγήσει τοιαῦτα· ἔχομεν ἴσον ἀνάστημα.

— Καὶ εἰς ἐμὲ ἀρκεῖ νὰ λάβω ἐν λουτρόν, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

— Ὑπάγε εἰς τὸν λουτρῶνά μου.

— Λοιπόν, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σχομβέργ, δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι ἡ ὕβρις δὲν θέλει μείνει ἀνεκδίκητος;

Ὁ Ἑρρίκος ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐν σχήματι σιωπῆς, κλίνας δὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἐφάνη σκεπτόμενος βαθέως.

Μετὰ δὲ μικρὸν:

— Κουέλε, εἶπε, πληροφορήθητι ἐὰν ὁ κύριος δ' Ἀνζιού ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Λουβρον.

Ὁ Κουέλος ἐξῆλθεν, οἱ δὲ λοιποὶ περιέμενον τὴν ἀπάντησιν αὐτοῦ.

— Μεγαλειότατε, ἠρώτησεν ὁ Μωζιρόν, ἐλάθετε, λοιπόν, μίαν ἀπάραξιν;

— Θὰ ἴδῃτε, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

Ὁ Κουέλος ἐπέστρεψεν.

— Ὁ κύριος δούξ εἰσέτι δὲν ἐπανῆλθεν, εἶπε.

— Ἐχει καλῶς, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς. Δ' Ἐπερών, ὑπάγετε ν' ἀλλάξητε φορέματα· Σχομβέργ, ὑπάγετε ν' ἀλλάξητε χρώμα· ὑμεῖς δέ, Κουέλε καὶ Μωζιρόν, κατέθετε εἰς τὸ φυλακεῖον καὶ φρουρήσατέ με καλῶς μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Ἀφοῦ δ' ἐπιστρέψῃ; ἠρώτησεν ὁ Κουέλος.

— Θέλετε διατάξει νὰ κλείσωσι πάσας τὰς θύρας; ὑπάγετε.

— Εὐγε, Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ Κουέλος.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερών, μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπανερχομαι.

— Ἐγὼ ὁμως, εἶπεν ὁ Σχομβέργ, δὲν δύναμαι νὰ προσδιορίσω πότε θὰ ἐπανεέλθω, διότι τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ποσότητος τῆς βαφῆς.

— Ἐλθετε ὅσω τάχιον, τοῦτο μόνον σας λέγω.

— Ἄλλ' ἢ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ μείνει μόνη; ἠρώτησεν ὁ Μωζιρόν.

— Ὅχι, Μωζιρόν, μένω μετὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου θέλω δεηθῆ νὰ προστατεύσῃ τὸ ἡμέτερον ἔργον.

— Δεήθητε Αὐτοῦ θερμῶς, Μεγαλειότατε, διότι ἀρχίζω νὰ πιστεύω, ὅτι συνεννοεῖται μετὰ τοῦ διαβόλου, ὅπως κολάσῃ ἡμᾶς εἰς τοῦτον καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Ἀμήν! εἶπεν ὁ Μωζιρόν.

Οἱ τέσσαρες νέοι ἐξῆλθον καὶ ὁ βασιλεὺς, μείνας μόνος, ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τοῦ προσευχητηρίου του.

MB'

Ὁ Σχικῶ εἶναι ἔτι μᾶλλον βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Μεσονύκτιον ἐσήμανεν, καθ' ἣν ὥραν, συνήθως, αἱ θύραι τοῦ Λουβρου ἐκλείοντο.

Ὁ Ἑρρίκος εἶχεν ὀρθῶς ὑπολογίσει, ὅτι ὁ δούξ δ' Ἀνζιού δὲν ἤθελε λείψει νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα εἰς τὸ Λουβρον, ὅπως παράσχῃ ὀλιγωτέρας ἀφορμὰς ὑπονοιών, τὰς ὁποίας ὁ θόρυβος τῶν Παρισίων ἔμελλε νὰ διεγείρῃ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἑρρίκος, λοιπόν, διέταξεν, ὅπως αἱ θύραι μὴ κλεισθῶσι πρὸ τῆς πρώτης ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ τέταρτον, ὁ Κουέλος ἀνῆλθε παρὰ τῶ βασιλεῖ.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, ὁ δούξ ἐπέστρεψε.

— Τί πράττει ὁ Μωζιρόν;

— Ἐξκκολληθεὶ νὰ φρουρῇ, ἵνα βεβαιωθῇ, ὅτι ὁ δούξ δὲν θέλει ἐξέλθει ἐκ νέου.

— Δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος κίνδυνος.

— Τότε . . . εἶπεν ὁ Κουέλος, ποιησάμενος κίνημα, ἐνδεικτικόν, ὅτι ἦτο καιρὸς ἐνεργείας.

— Τότε . . . ἄς τον ἀφήσωμεν νὰ κατακληθῇ ἡσύχως, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Τίς εἶναι μετ' αὐτοῦ;

— Ὁ κύριος Μονσορώ καὶ οἱ συνήθεις εὐπατριῶταί του.

— Καὶ ὁ κύριος δὲ Βουσύ;

— Δὲν εἶναι.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, μεγάλως ἀνγκουρισθεῖς, μαθῶν ὅτι ὁ ἀδελφός του ἦτο ἐστερημένος τοῦ καλλιτέρου ξίφους του.

— Τί διατάσσει ὁ βασιλεὺς; ἠρώτησεν ὁ Κουέλος.

— Νὰ εἰδοποιηθῶσιν ὁ Σχομβέργ καὶ ὁ δ' Ἐπερών νὰ σπεύσωσιν, ὁ δὲ κύριος Μονσορώ, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τῷ ὁμιλήσω.

Ὁ Κουέλος προσέκλινε καὶ ἐξεπλήρωσε τὴν ἐντολὴν μετὰ τῆς προθυμίας, τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ προσδώσωσιν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην βούλησιν τὸ μῖτος καὶ ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως, συνηνωμένα εἰς τὴν αὐτὴν καρδίαν.

Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ δ' Ἐπερών καὶ ὁ Σχομβέργ ἐπανῆλθον, μετ' αὐτοὺς δ' ἐνεργήσθη ὁ κύριος Μονσορώ.

— Ὁ κύριος λοχαγὸς τῶν σωματοφυλάκων τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος μοὶ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοὶ περιεποιεῖ τὴν τιμὴν νὰ με καλέσῃ, εἶπεν ὁ μέγας κυνηγὸς μεθ' ὑποκλίσεως.

— Ναί, κύριε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος· ναί, περιδιαβάζων ἀπόψε, εἶδον τοὺς ἀστέρας τῶσον λαμπροὺς καὶ τὴν σελήνην τῶσον ὠραίαν, ὥστε ἐσκέφθην, ὅτι, μὲ τοιοῦτον ὠραῖον καιρὸν, ἠδυνάμεθα νὰ ἐξέλθωμεν αὐριον εἰς ἐξαιρετον θήραν. Μόλις εἶνε μεσονύκτιον, κύριε κόμη, ἀναχωρήσατε, λοιπόν, παραχρῆμα διὰ τὰς Βιγκέννας, ἀνιχνεύσατε μίαν δορκάδα καὶ αὐριον θὰ τὴν θηρεύσωμεν.

— Ἀλλά, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ἐνόμιζον, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἶχε περιποιήσει τὴν τιμὴν εἰς τὸν ἐξοχώτατον δούκα δ' Ἀνζιού καὶ εἰς τὸν κύριον δὲ Γκίτζην νὰ ὀρίσῃ αὐτοῖς συνέντευξιν διὰ τὴν αὐριον διὰ τὸν διορισμὸν ἀρχηγοῦ τῆς Ἐνώσεως.

— Ἔστω! ἔπειτα, κύριε; εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ ὑψηλόφρονος ὕψους του, εἰς τὸ ὅποσον ἦτο δύσκολος ἡ ἀπάντησις.

— Ἐπειτα, Μεγαλειότατε . . . ἔπειτα, ἴσως δὲν ὑπάρχει πλέον καιρός.

— Ὁ καιρὸς ποτὲ δὲν λείπει, κύριε μέγαλε κυνηγέ, πρὸς ὃν τινα ἠξέουρι νὰ τον μεταχειρίζηται· ἔνεκα τούτου, σὰς λέγω: ἔχετε καιρὸν ν' ἀναχωρήσητε ἀπόψε, ἀρκεῖ ν' ἀπέλθῃτε παραχρῆμα· ἔχετε καιρὸν ν' ἀνιχνεύσητε μίαν δορκάδα, ταύτην τὴν νύκτα, καὶ θὰ ἔχετε καιρὸν νὰ ἐτοιμάσητε τὰ πάντα μέχρι τῆς δεκάτης πρωτῆς ὥρας τῆς αὐριον.

Ὑπάγετε, λοιπόν, καὶ ἀμέσως! Κουέλε, Σχομβέργ, διατάξατε ἐκ μέρους μου, ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως ν' ἀνοιχθῶσιν αἱ θύραι τοῦ Λουβρου διὰ τὸν κύριον Μονσορώ· πάλιν δ' ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως, διατάξατε νὰ κλεισθῶσιν, ἀφοῦ ἐξέλθῃ.

Ὁ μέγας κυνηγὸς ἀπεσύρθη ὅλως ἐκ πληκτός.

— Εἶναι, λοιπόν, ἰδιοτροπία τοῦ βασιλέως; ἠρώτησε τοὺς δύο νέους εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

— Ναί, ἀπήντησαν οὗτοι λακωνικῶς.

Ὁ Μονσορώ ἐνόησεν, ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο νὰ μάθῃ παρὰ τούτων καὶ ἐσιώπησεν.

— Ὡ! ὦ! ἐπιθύρισε καθ' ἑαυτόν, ρίψας βλέμμα πρὸς τὰ δώματα τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού, νομίζω, ὅτι τοῦτο δὲν μυρίζεται καλὰ διὰ τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴν Ὑψηλότητα.

Δὲν ὑπῆρχεν ὁμως εὐκαιρία νὰ εἰδοποιηθῇ τὸν πρίγκηπα, διότι ὁ Κουέλος καὶ ὁ Σχομβέργ ἴσταντο ἐκτέρωθεν τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ. Πρὸς στιγμὴν, οὗτος ἐπίστευσεν, ὅτι οἱ δύο εὐνοούμενοι εἶχον ἰδιαιτέρας διαταγὰς ὡς πρὸς αὐτὸν καὶ ὅτι ἐκράτουσαν αὐτὸν αἰχμαλωτον, μόνον δ' ὅτε ἐξῆλθε τοῦ Λουβρου καὶ ἤκουσε τὰς θύρας ἐπανακλεισόμενας, ἐνόησεν, ὅτι αἱ ὑπόνοιαί του ἦσαν ἀβάσιμοι.

Ἐντὸς δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας, ὁ Κουέλος καὶ ὁ Σχομβέργ ἐπανῆλθον παρὰ τῶ βασιλεῖ.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, σιωπὴ καὶ ἀκολουθήσατέ με.

— Ποῦ ὑπάγομεν, Μεγαλειότατε; ἠρώτησεν ὁ πάντοτε συνετός δ' Ἐπερών.

— Ὅσοι ἔλθωσι θὰ ἴδωσι ἀπεκρίθην, ὁ βασιλεὺς.

— Ἐμπρός! εἶπον ταύτοχρόνως οἱ τέσσαροι νέοι.

Οἱ εὐνοούμενοι ἐξησφάλισαν τὰ ξίφη των, ἐκόμωσαν τοὺς κινδύους των καὶ ἠκολούθησαν τὸν βασιλέα, ὅστις, κρατῶν φανὸν εἰς τὴν χεῖρα, ὠδήγησεν αὐτοὺς, διὰ τοῦ γνωστοῦ ἡμῖν κρυφίου διαδρόμου, διὰ τοῦ ὁποίου πολλακίς ἴδομεν τὸν βασιλέα Κάρολον Θ' καὶ τὴν βασιλομήτορα μεταβαίνοντας παρὰ τῆ ἀδελφῆ καὶ θυγατρὸς των, τῆ ἀγαθῆ Μαργῶ, τῆς ὁποίας τὰ δώματα εἶχε καταλάβει ὁ δούξ δ' Ἀνζιού.

Θεραπὴν ἠγρύπνει εἰς τὸν διαδρόμον, πρὶν ἢ ὅμως λάβῃ κειρὸν ν' ἀπέλθῃ καὶ εἰδοποίησῃ τὸν κύριόν του, ὁ Ἑρρίκος τὸν εἶχε συλλάβει, ἐπιβαλὼν δ' αὐτῷ σιγὴν, παρεδῶκε πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦσους του, οὔτινες ἐνέκλεισαν αὐτὸν ἐντὸς μικροῦ δωματίου.

Αὐτὸς οὗτος, λοιπόν, ὁ βασιλεὺς ἔστρεψε τὴν κλειδα τοῦ κοιτῶνος, ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο ὁ ἐξοχώτατος δούξ δ' Ἀνζιού.

Ὁ δούξ εἶχε κατακλιθῆ, λιχνιζόμενος ὑπὸ τῶν φιλοδόξων ὄνειρων, τὰ ὅποια τῷ εἶχον διεγερθεῖ τὰ γεγονότα τῆς ἐσπέρας. Ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ δουκὸς Γκιζη, εἶχεν ἴδει τὸν λαόν, ὑποχωροῦντα ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τῶν εὐπατριδῶν του, ἐνῶ οἱ εὐπατρίδαι τοῦ βασιλέως ἐξυβρίζοντο καὶ προσεβάλλοντο. Οὐδέποτε εἶχεν ἀπολάσει τασαύτης δημοτικότητος.

Εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Μονσρωῦ τῷ εἶχεν ἐγχειρίσει ἐκ μέρους τοῦ δουκὸς Γκιζη, ὅστις ἐπίσης τῷ συνίστα, διὰ τοῦ Μονσρωῦ, νὰ μὴ λείψῃ νὰ παρευρεθῆ παρὰ τῷ βασιλεὶ τὴν ἐπιούσαν.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού δὲν εἶχεν ἀνάγκην τοιαύτης συστάσεως, διότι δὲν ἐσκέπτετο ν' ἀπολειφθῆ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θριάμβου.

Ὁ Ἑρρίκος ἔνευσε πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦσους του νὰ παραμείνωσιν ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς θύρας καὶ προῦχώρησε μόνος πρὸς τὴν κλίνην τοῦ Φραγκίσκου, σοβαρὸς, συνωφρωμένος καὶ σιωπηλός.

— Μεγαλειότατε, ὑπετραύλισεν ὁ δούξ, ἡ τιμὴ, τὴν ὁποίαν μοὶ περιποιεῖ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, εἶναι τόσον ἀπρόοπτος . . .

— Ὡστε σὰς τρομάζει, δὲν ἔχει οὕτω; εἶπεν ὁ βασιλεὺς· τὸ ἐννοῶ· ἀλλ' ἔχι, μείνατε, ἀδελφέ μου, μὴ ἐγερθῆτε.

— Ἀλλ' οὐχ ἤττον, Μεγαλειότατε . . . ἐπιτρέψατε, εἶπεν ὁ δούξ, τρέμων καὶ λαμβάνων τὴν ἐπιστολὴν τοῦ δουκὸς Γκιζη, τῆς ὁποίας εἶχε μόλις περάνει τὴν ἀνάγνωσιν.

— Ἀνεγινώσχετε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ναί, Μεγαλειότατε.

— Θὰ ἦτο ἀνάγνωσις ἐνδικέρουσα, ἀφοῦ σὰς ἐκράτησεν ἀγρυπνον μέχρις ὥρας τόσον προκεχωρηκυίας τῆς νυκτός.

— Ὡ! Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ δούξ με παγετώδες μειδίαμα, οὐδὲν σημαντικὸν ἀνεγινώσκον· τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς ἐσπέρας.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καταλαμβάνω, ἀλληλογραφία τῆς ἐσπέρας εἶναι

ἀλληλογραφία τῆς Ἀφροδίτης· ἀλλ' ἔχι, πλανῶμαι, διότι δὲν σφραγίζουσι μὲ σφραγίδας τοιούτων διαστάσεων τὰ ἐπιστόλια, τὰ ὅποια κρμίζει ἡ Ἴρις ἢ ὁ Ἑρμῆς.

Ὁ δούξ ἀπέκρυφεν ἐντελῶς τὴν ἐπιστολὴν.

— Ὁ φίλτατος Φραγκίσκος εἶναι ἐχέμυθος, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, συνοδεύων τὴν φράσιν του μὲ γέλωτα, ὅμοιον τριγμῷ ὀδόντων, ὅστις ἐτρόμαξε τὸν ἀδελφόν του.

Οὐχ ἤττον, κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως καθισχυάσῃ.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλει νὰ μοὶ εἴπῃ τι ἰδιαιτέρως; ἠρώτησεν ὁ δούξ, ὅστις ἐκ τινος κινήματος τῶν ἐπὶ τῆς θύρας παραμενόντων τεσσάρων εὐπατριδῶν ἐνόησεν, ὅτι οὗτοι ἠκροῶντο καὶ ἔχαιρον διὰ τὴν ἐναρξιν τῆς σκηνῆς.

— Ὁ, τι ἰδιαιτέρον ἔχω νὰ σὰς εἴπω, κύριε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, τονίσας τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ἥτις, κατὰ τὴν ἰσχύουσαν ἐν Γαλλίᾳ ἐθιμοτυπίαν, ἀπεδίδετο εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τῶν βασιλέων, θέλετε θεωρήσει εὐλογον νὰ σὰς το εἴπω σήμερον ἐνώπιον μαρτύρων, Κύριοι, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, στράφεις πρὸς τοὺς τέσσαρας εὐπατρίδας, ἀκούσατε καλῶς, ὁ βασιλεὺς τὸ ἐπιτρέπει.

Ὁ δούξ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Μεγαλειότατε, εἶπε μὲ τὸ πλήρες μίσους καὶ δηλητηρίου βλέμμα, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἔχει δανεισθῆ παρὰ τοῦ ὄφους, πρὶν ἢ προσεβλήτῃ ἀνδρὰ τῆς τάξεώς μου, ἔδει νὰ μοὶ ἀρνηθῆτε τὴν ἐντῶ Λουῶν φιλοξενίαν, διότι ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν Ἀνζιού θὰ ἦμην τοῦλάχιστον κύριος νὰ σὰς ἀπαντήσω.

— Τῆ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μὲ φοβερὰν εἰρωνείαν, λησμονεῖτε, ὅτι, ὅπου δῆποτε ἂν εὐρίσκεσθε, εἴθε ὑπήκοός μου καὶ ὅτι οἱ ὑπήκοοί μου εἶναι εἰς τὸν οἰκόν μου, ὅπου δῆποτε ἂν εὐρίσκωνται, διότι, χάρις τῷ Θεῷ, εἶμαι ὁ βασιλεὺς! . . . ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐδάφους!

— Μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος, εἶμαι εἰς τὸ Λουῶν . . . παρὰ τῆ μητρὶ μου.

— Καὶ ἡ μήτηρ σὰς εἶναι εἰς τὸν οἰκόν μου, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς. Ἐμπρός, ἄς τελειώσωμεν, κύριε! δότε μοὶ ἐκεῖνο τὸ ἐγγράφον.

— Ποῖον;

— Αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀνεγινώσκετε καὶ τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλ' ἐκρύψατε, ἅμα τῆ ἐμφανίσει μου.

— Μεγαλειότατε, σκέφθητε! εἶπεν ὁ δούξ.

— Τί νὰ σκεφθῶ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὅτι μοὶ ὑποβάλλετε αἰτήσιν ἀναξίαν μὲν εὐπατρίδου, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἀξίαν ὑπαλλήλου τῆς Ὑμετέρας ἀστυνομίας.

Ὁ βασιλεὺς ἐγένετο κάτωχρος.

— Τὴν ἐπιστολὴν, κύριε! εἶπεν.

— Εἶναι ἐπιστολὴ γυναικεία, Μεγαλειότατε, σκέφθητε! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

Ἐπεται συνέχεια.

Εἰς χορὸς προσωπιδιοφόρων

[Ἐκ τῶν τοῦ Α. Λουμᾶ].

Εἶχον διαταξῆ τὸν ὑπρέτην μου νὰ μὴ ἀφήσῃ οὐδένα νὰ εἰσέλθῃ ἐν τούτοις, εἰς φίλος μου ἐβίασε τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην. Ὁ ὑπρέτης μου ἀνήγγειλε τὸν κ. Ἀντώνιον Ρ . . . Ὅπισθεν τοῦ Ἰωσήφ εἶδον τὸν ἀναγγελλόμενον, ὥστε μ' ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ τὸν δεχθῶ.

— Πολὺ καλῶς, εἶπον ὑψηλοφώνως, ἄς εἰσέλθῃ. «Ἄς πάῃ ἐς τὸ διάβολο!» προσέθηκα ἐνδομύχως.

Ὅταν ἐργάζεται τις μόνον ἡ ἀγαπημένη γυνὴ δύναται ἀτιμωρητὴ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, διότι πάντοτε ἔχει μέρος τι εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Δι' ὁ δυσθύμως ὀλίγον τὸν ὑπεδέχθη, ἀλλ' ὅτε εἶδον αὐτὸν ὠχρότατον καὶ λίαν ἐξησθενημένον τὸν ἠρώτησα:

— Τί ἔχεις; τί σοὶ συνέβη;

— Ὡ! ἄρσέ με ν' ἀναπνεύσω, εἶπε, καὶ θὰ σοὶ τὰ διηγηθῶ. Ἄλλως τε, ἡ τοῦτο θὰ ἦναι ὄνειρον, ἢ θὰ ἦμαι τρελλός.

Ἐρρίφη ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ ἐκκλυψε τὴν κεφαλὴν μὲ τὰς χεῖράς του.

Τὸν παρετήρουν ἐκπληκτός· ἡ κόμη του ἦτο βεδρεγμένη ἐκ τῆς βροχῆς, τὰ δὲ ὑποδήματα του, τὰ γόνατά του καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ παντολίου του κατελασπωμένα. Μετέβην εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδον ἔμπροσθεν τῆς θύρας μου τὸν ὑπρέτην του καὶ τὸ ἀμαξάκι του. Τίποτε δὲν ἐνόουν.

— Ὑπῆγα εἰς τὸ κοιμητήριον Περλασαιζ, μὲ εἶπεν, ἰδὼν τὴν ἐκπληξίν μου.

— Εἰς τὰς δέκα τὸ πρωί;

— Ὑπῆγα εἰς τὰς ἑπτὰ . . . Κατηραμένη χορὴ τῶν προσωπιδιοφόρων!

Δὲν ἐνόουν τί κοινὸν εἶχεν ὁ χορὸς τῶν προσωπιδιοφόρων μὲ τὸ νεκροταφεῖον. Ἀπερχόμην λοιπόν νὰ περιμένω τί θὰ μ' εἴπῃ, καὶ στρέψας τὴν ῥάχην πρὸς τὴν ἐστίαν, ἤρχισα νὰ στρίπτω ἐν σιγάρῳ μὲ τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν ὑπομονὴν Ἰσπανοῦ.

Ὅταν ἔκαμον τὸ σιγάρον τὸ προσέφερον πρὸς τὸν Ἀντώνιον, ὅστις ἤξευρον ὅτι ἠγάπα τὸν καπνόν, ἀλλὰ μ' εὐχαρίστησε διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς καὶ ἠρνήθη τὸ σιγάρον. Ἐκυψα ἵνα τὸ ἀνάψω δι' ἐμαυτόν, ὅτε ὁ Ἀντώνιος μ' ἐσταμάτησεν.

— Ἀλέξανδρε, μὲ εἶπεν, ἀκουσέ με, σὲ παρακαλῶ.

— Ἀλλὰ πρὸ ἐνὸς τετάρτου εἰς αὐτοῦ καὶ μ' ὄλον τοῦτο τίποτε δὲν εἶπε ἀκόμη.

— Ὡ! εἶναι πολὺ παραδόξον συμβεβηκὸς αὐτό!

Ἠγέρθη, ἔθεσα τὸ σιγάρον μου ἐπὶ τῆς ἐστίας καὶ διεσταύρωσα τὰς χεῖρας, δίκην ἀνθρώπου ὑποτεταγμένου εἰς τὴν τύχην του· ἤρχιζα μόνον νὰ πιστεύω, καθὼς καὶ αὐτός, μήπως ἦτο τρελλός.

— Ἐνθυμείσαι τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος ὅπου σὲ συνήντησα; μὲ εἶπε μετὰ τινὰ στιγμὴν σιωπῆς.

— Τὸν τελευταῖον, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ πολὺ πολὺ ἦσαν διακόσιοι ἄνθρωποι;

Ἐν τούτοις οἱ δύο προσωπιδοφόροι προῦχώρουν, ἡμεῖς δὲ πάντοτε ἠκολουθοῦμεν αὐτούς. Ἐξήλθον τῆς αἰθούσης, καὶ ἡμεῖς τὸ αὐτὸ ἐπράξαμεν, ἀνῆλθον τὴν κλίμακα τῶν θεωρείων, καὶ ἡμεῖς τὴν ἀνῆλθομεν. Ἔστησαν εἰς τὰ θεωρεῖα τῆς στοᾶς, εἰς ἕν τῶν ὁποίων εἰσῆλθον καὶ οὐτινος τὴν θύραν ἐκλείσαν.

Ἡ δυστυχὴς ἦν ἐκράτου ὑπὸ τὸν βραχίονά μου μ' ἐφόβιζεν ἕνεκα τῆς ταρχῆς τῆς. Δὲν ἐδυνάμην νὰ ἴδω τὸ πρόσωπόν τῆς, ἀλλ' ἐν ᾧ συνεσφίγγετο πλησίον μου, ἠσθάνομην πάλλουςαν τὴν καρδίαν τῆς, φρικτῶν τὸ σῶμά τῆς, σκιρτῶντα τὰ μέλη τῆς. Ἦτο παράδοξος ὁ τρόπος δι' οὗ ἠσθάνομην τὰς φοβερὰς βασάνους καὶ ἔβλεπον ὅτι ὑπέφερεν τὸ ἀγνωστόν μοι θῦμα καὶ τῶν ὁποίων παντελῶς ἠγνόουν τὸ αἷτιον. Ἐν τούτοις ἐπ' οὐδενὶ τρόπῳ, δὲν θὰ ἐγκατελίμπανον τὴν γυναῖκα ταύτην κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην.

Ὅταν εἶδε τοὺς δύο προσωπιδοφόρους εἰσελθόντας ἐντὸς τοῦ θεωρείου τὸ ὁποῖον ἐκλείσαν, πρὸς στιγμήν ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ὡσεὶ κεραυνόπληκτος· ἔπειτα ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν ἰν' ἀκούσῃ. Ἀλλὰ καθὼς ἦτο, τὸ ἐλάχιστον κίνημα ἐφάνερον τὴν παρουσίαν τῆς καὶ τὴν ἠφάνισε. Τὴν ἔσυρα βιαίως ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ἤνοιξα, ὠθῶν, τὸ ἐλατήριον τοῦ γειτονικοῦ θεωρείου, τὴν συμπάρεσυρα ἐντὸς καὶ ἐκλείσα τὴν θύραν.

— Ἐὰν θέλετε ν' ἀκούσατε, τῆ εἶπον, τοῦλάχιστον ἀκούσατε ἀπ' ἐδῶ.

Ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς γόνατος καὶ ἐπλησίασε τὸ οὖς αὐτῆς εἰς τὸ διάφραγμα, ἐγὼ δὲ ἔστην ὄρθιος εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην, μ' ἑσταυρωμέναις τὰς χεῖρας καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ σκεπτικὴν. Ἀφ' ὅ,τι ἠδυνήθην νὰ ἴδω ἐκ τῆς γυναικὸς ταύτης ἐβεβαιώθην ὅτι ἦτο ὠραιοτάτη. Τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου τῆς, τὸ ὁποῖον ἠπροσωπῆς δὲν ἐκάλυπτεν, ἐφαίνετο νεαρόν, λεῖον καὶ στρογγύλον. Τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν ροδιναὶ καὶ λεπτά, οἱ ὀδόντες τῆς, τοὺς ὁποίους ἐλεύκαινε περισσότερο ἢ ἐκ βελούδου προσωπῆς κατερχομένη μέχρις αὐτῶν, ἦσαν μικροί, καὶ μεγαλοπρεπεῖς. Ἡ χεὶρ τῆς χυτὴ, λεπτοτάτη δὲ ἡ μέση τῆς· ἡ κόμη τῆς μελανή, λεπτὴ καὶ μεταξῶδης, οἱ δὲ παιδικοὶ πόδες τῆς ἐφάνοντο ὅτι μάλιστα ὑπεδάσταζον τὸ ἐλαφρότατον, χαριέστατον καὶ ἀερῶδες σῶμα αὐτῆς. ὦ! βεβαιότατα θὰ ἦτο θαυμάσιον πλάσμα! Ἐκεῖνος δὲ ὅστις θὰ τὴν ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅστις θὰ εἶδεν ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς τὸν ἠγάπα μεθ' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς, ὅστις θὰ ἠσθάνθη ἐπὶ τῆς καρδίας του τοὺς παλμούς ἐκείνους, τὰ σκιρτήματα, τοὺς νευρικοὺς σπασμούς καὶ ὅστις θὰ εἶπεν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἔρωσ, ἔρωσ δι' ἐμέ, δι' ἐμὲ μόνον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνδρῶν, δι' ἐμὲ προωρισμένα, ὦ! αὐτός, αὐτός ὁ ἀνθρωπος! . . .

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὐρίσκοντο αἱ σκέψεις μου, ὅτε αἶφην εἶδον τὴν γυναῖκα ταύτην ἐγειρομένην, στρεφομένην πρὸς με καὶ λέγουσάν μοι δι' ἡμικεκομένης καὶ μακρινῶδους φωνῆς·

— Κύριε, εἶμαι ὠραία, σὰς τὸ ὀρκίζο-

μαι, εἶμαι νέα, δεκαεννέα ἐτῶν. Ἔως τώρα ἤμην ἀγνή ὡς ὁ ἄγγελος τῆς πλάσεως . . .

Ἐ! λοιπόν . . . — Καὶ ἐναγκαλισθεῖσά με διὰ τῶν δύο τῆς βραχιόνων—Λοιπόν, εἶμαι ἰδική σας, . . . λάβετε με! . . .

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἠσθάνθη τὰ χεῖλη τῆς κολλώμενα ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου· νέφος φλογὸς διήλθεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Μετὰ δέκα λεπτὰ τὴν ἐκράτου εἰτέ: εἰς τὰς ἀγκάλας μου, κεκλιμένην. ἠμιθάνη καὶ ὀλολύζουσαν.

Βραδέως ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυτήν, διὰ μέσου δὲ τῆς προσωπίδος τῆς διέκρινον τὰ ἄγρια βλέμματά τῆς, εἶδον τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου τῆς ὠχρόν, ἤκουσα τοὺς ὀδόντας τῆς συγκρουομένους ὡσεὶ κατείχτο ὑπὸ πυρετοῦ. Ἀκόμη τὴν βλέπω τοιοῦτοτρόπως.

Ἀνεμνήσθη ὅ,τι συνέβη καὶ ἐγονυπέτησεν ἔμπροσθέν μου.

— Ἐὰν μὲ οἰκτεῖρετε, μὲ εἶπεν ὀλολύζουσα, ἐὰν μὲ οἰκτεῖρετε ὀλίγον, ἀποστρέψατε τὸ πρόσωπον ἀπ' ἐμοῦ, καὶ μὴ ζητήσατε ποτὲ νὰ μὲ γνωρίσετε. Ἀφήσατέ με ν' ἀνχωρήσω καὶ λησμονήσατε τὰ πάντα· θὰ ἐνθυμοῦμαι ἐγὼ δι' ἀμφοτέρους! . . .

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἠγέθη ταχέως, ὤρμησεν εἰς τὴν θύραν, τὴν ἠνοιξε καὶ στραφέισα ἀπαξ ἔτι·

— Μὴ μ' ἀκολουθήσητε, πρὸς Θεοῦ, κύριε, μὴ μ' ἀκολουθεῖτε! εἶπεν.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη βιαίως ὅτε ἐξῆλθε καὶ οὕτως ἠφανίσθη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ὡς φάντασμα. Δὲν τὴν ἐπανεῖδον πλέον!

Ἐκτοτε δὲν τὴν ἐπανεῖδον! καὶ εἶναι δέκα μῆνας τώρα καθ' οὗ τὴν ἐζήτησα πανταχοῦ, εἰς τοὺς χορούς, εἰς τὰ θέατρα, εἰς τοὺς περιπάτους. Ὅσακις ἔβλεπον μακρόθεν κάμμιαν γυναῖκα μὲ λεπτὴν μέσην, μὲ παιδικὸν πόδα, μὲ μύρην κόμην, τὴν ἠκολούθουν, τὴν ἐπλησίαζον, τὴν ἐκύτταζα κατὰ πρόσωπον, ἐλπίζων μήπως τὴν προδώσῃ τὸ ἐρύθημα. Πούπωτα δὲν τὴν ἐπανεῦρον, πούπωτα δὲν τὴν ἐπανεῖδον. . . εἰμὴ μόνον τὴν νύκτα εἰς τὰ ὄνειρά μου! ὦ! ἐκεῖ, ἐκεῖ, ἐπανήρχετο, τὴν ἠσθάνομην, ἠσθάνομην τὰ φιλήματα τῆς, τοὺς ἐναγκαλισμούς τῆς, τὰς φλογεροτάτας θωπεῖας τῆς, αἵτινες ὠμοίαζον πρὸς καταχθονίους. Ἐπειτα ἡ προσωπῆς κατέπιπτε, τὸ δὲ παραδοξότερον πρόσωπον μοι παρουσιαζέτο, ὅτε μὲν συγκεχυμένον, ὡσεὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ νέφους, ὅτε δὲ λάμπον, ὡσεὶ περικυκλωμένον ὑπὸ αἴγλης, ἄλλοτε ὠχρόν μὲ λευκὸν καὶ γυμνὸν κρανίον, μὲ ὀφθαλμούς κενούς κοιλωμάτων, καὶ μὲ ὀδόντας παραλελυμένους καὶ ἀραιούς. Τέλος, ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης δὲν ἐζῆσα. Ἐκαίομην ὑπὸ παράφρονος ἔρωτος πρὸς ἀγνωστόν μοι γυναῖκα, ἠλπίζον πάντοτε καὶ πάντοτε ἠπατώμην εἰς τὰς ἐλπίδας μου, ἐζηλοτύπου χωρὶς νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα, ἀγνοῶν δὲ ἀπὸ τίνα νὰ ζηλοτυπῶ, καὶ μὴ τολμῶν νὰ ὁμολογήσω τοιαύτην τρέλλαν. Καὶ ὅμως ἀπ' αὐτὴν τὴν τρέλλαν κατεδιωκόμην, ὑπεσκαπτόμην καὶ ἐφθίνον.

Καὶ λέγων ταῦτα ἐξήγαγε ἐκ τοῦ θυλακίου ἐπιστολήν.

— Τώρα ὅτε σοὶ διηγήθην τὰ πάντα,

μὲ εἶπε, πάρε τὴν ἐπιστολήν ταύτην καὶ ἀνάγνωσέ την.

Ἐλαβον ταύτην καὶ ἀνέγνων.

Ἦσως ἐλησμονήσατε δυστυχῆ γυναῖκα οὐδὲν λησμονήσαζαν, καὶ ἡ ὁποία ἀποθνήσκει, διότι δὲν δύναται νὰ λησμονῆσῃ.

Ὅταν θὰ λάβητε τὴν ἐπιστολήν ταύτην, θὰ ἦμαι νεκρά. Τότε, ὑπάγετε εἰς τὸ κοιμητήριον Πέρ-Λαταίξ, εἶπατε εἰς τὸν φύλακα νὰ σᾶς δεῖξῃ μεταξὺ τῶν τελευταίων τάφων τὸν φέροντα ἐπὶ τῆς ἐπιταφίου πλακῶς τὸ ἀπλοῦν ὄνομα Μαρία, καὶ ὅταν φθάσητε εἰς αὐτόν, γονυπετήσατε καὶ προσευχηθῆτε.

— Λοιπόν! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνιος, ἔλαβον χθὲς τὴν ἐπιστολήν αὐτήν, καὶ ὑπῆγον ἐκεῖ σήμερον τὸ πρωί. Ὁ φύλαξ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸν τάφον, καὶ ἐπὶ δύο ὥρας ἔμεινα γονυπετής, προσευχόμενος καὶ κλαίων. Ἐννοεῖς; Ἐκεῖ εὐρίσκετο ἡ γυνὴ ἐκείνη! . . . Ἡ φλογερὰ ψυχὴ ἀπέπτη, τὸ δὲ σῶμα, καταφαγῶν ὑπ' αὐτῆς, συνετρίβη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ζηλοτυπίας καὶ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος. Εὐρίσκετο ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ πόδας μου, ἐζῆσε δὲ καὶ ἀπέθνευεν ἀγνωστος δι' ἐμέ. Ἀγνωστος! καὶ καταλαβούσα εἰς τὴν ζωὴν μου μίαν θέσιν, ὅπως κατέλαβε μίαν ἐν τῷ τάφῳ. Ἀγνωστος! . . . καὶ κλείουσα ἐντὸς τῆς καρδίας μου ψυχρὸν καὶ ἀψυχον πτόμα, ὅπως εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ τάφου. ὦ! γνωρίζεις τι περὶ τούτου; Γνωρίζεις συμβᾶν παραδοξότερον τούτου; Τοιοῦτοτρόπως οὐδεμίαν ἐλπίδα ἔχω τώρα· δὲν θὰ τὴν ἐπανεῖδω ποτὲ. Καὶ ἂν τὸν τάφον τῆς σκάψω δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ ἴδω καλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς. Καὶ ὅμως τὴν ἀγαπῶ πάντοτε! Ἐννοεῖς, Ἀλέξανδρε! Τὴν ἀγαπῶ ὡς ἄφρων καὶ εὐθύς θὰ ἐφρονεύομην διὰ νὰ τὴν συναντήσω, ἐὰν δὲν ἐμελλε νὰ μοὶ μείνῃ ἀγνωστος καὶ εἰς τὴν αἰωνιότητα, ὅπως ὑπῆρξε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας μοὶ ἀπέσπασε τὴν ἐπιστολήν ἀπὸ τῶν χειρῶν μου, τὴν ἠσπάσθη ἐπανελημμένως καὶ ἤρξατο νὰ κλαίῃ ὡς παιδίον.

Τὸν ἔλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ μὴ γνωρίζων τί νὰ τῷ ἀποκριθῶ, ἔκλαυσα καὶ ἐγὼ μετ' αὐτοῦ.

Γ. Α. ΒΥΝΣ.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΑΡΤΙ:

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Κατὰ μετάφρασιν Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλίσση

Τιμᾶται δραχμῶν 2.

Ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενον 2,20.

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ:

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΔΙΚΗΣ ΔΕ-ΜΕΡΒΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

MAXIMILIEN PERRIN

Φύλλα προηγουμένα εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, τιμώμενα ἀντὶ λεπτῶν 10 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 20 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀποστελλόμενα δὲ εἰς τὸν αἰτήσαντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.